

de kirkelige Tanker, som ligger til Grund for Kirkefonden, alle mulige Hindringer i Vejen. Det vil selvfølgelig ikke lykkes det ærede Medlem, fordi den Kreds, som Kirkefonden henvender sig til, ogsaa nu, naar den til hele Landet udsender Indbydelser om Bidrag til Løsning af den sidste Opgave i den københavnske Kirkesag, jo ikke er, hvad der saadan i Almindelighed kaldes det danske Folk. Det er derimod det danske Kirkefolk, Fonden henvender sig til. Det, som i det hele taget gør Angrebet paa Kirkefonden uægte, er netop, at Kirkefonden stadig har arbejdet sammen med det levende Kirkefolk, ikke gennem Indsamling af Gaver hos dem rundt omkring i Landet, som er kommet bort fra Kirken, og som netop betragtes som Genstand for et Arbejde fra Kirkens Side.

Naar det ærede Medlem bruger det Udtryk, at det forekommer ham, at Kirkefonden bærer Præg af Mistillid til den danske Kirke, vil jeg derfor protestere paa det mest energiske derimod. Der er ikke Tale om nogen som helst Mistro til den danske Kirke og det danske Kirkefolk, tværtimod, det følger jo afgjort af Udtrykket „det danske Kirkefolk“, at der ikke er noget saadant til Stede. Der kan være nogen Mistro til en vis Retning, som søger at omforme Livet indenfor den danske Kirke, nemlig den Retning, det ærede Medlem tilhører, som vil lave Kirken om til noget helt andet end en Kirke. Det er rigtigt, den Mistillid er der. Man vil arbejde for og tjene Folkekirken, saa længe Folkekirken vil blive staaende paa det Grundlag, den nu staar paa og har staaet paa siden Reformationen. Men i det Øjeblik man ønsker at lave en Kirke efter den Model, det ærede Medlem som Minister saa kraftigt arbejdede henimod, saa er der ganske vist en Mistillid overfor hans Retning; og det maa selvfølgelig gøre, at man drager Omsorg for, at der ikke kan ske noget lignende, som vi kender fra den skotske Kirke i sin Tid, at da Kirkefolket havde rejst Kirkerne og løst Kirkesagen, tog man pludselig fra anden Side Kirkehusene og jog de Folk ud, som havde gjort Arbejdet.

Det er den ene Side, som interesse-rede mig saa meget ved det ærede Medlems Indlæg, at han oplyste, at han tidligere har næret Beundring for Kirkefondens Arbejde. Denne Beundring er nu kølnet, og det kan maaske psykologisk forklares, at den er slaæet om til en saadan Følelse overfor Kirkesagen, som man vel roligt kan betegne som Had, Forsøg paa ved enhver Lejlighed at lægge den Hin-

dringer i Vejen. Det andet var, at det ærede Medlem gav os et kort og fyldigt Udtryk for en Række Artikler, der har staaet i Bladet „Politiken“. Man kan kun være tilfreds med at faa en kort Sum af det i Rigsdagstidenden, da man saa ikke behøver at læse disse Numre af „Politiken“ igennem. Jeg skal kun sige, at det har virket særdeles velgørende i kirkelige Kredse at se disse gentagne Angreb i „Politiken“ dels paa Kirkeministeren, dels paa Kirkefonden, idet det har forvisset en stor Mængde Mennesker i og udenfor København om, at den Kirkevenlighed, man i de senere Aar har set i „Politiken“, kun er Camouflage.

Jeg skal saa gøre en Bemærkning i Anledning af Grøndalskirken, som ogsaa den højtærede Minister var inde paa. Det Udtryk, det ærede Medlem brugte, forekommer mig at vidne om, at han ikke har været derude og ikke har set selve Bygningen. At den var dyr, er sikkert nok. Den blev opført midt under Krigen, da det var uhyre kostbart at bygge og navnlig at skaffe Træ. Men at der her er gjort et Arbejde og stadig maa arbejdes videre paa den Maade indenfor Københavns Omraade, naar der skal rejses en Kirkesag, er ganske sikkert. Det vilde have forekommet mig rimeligt, om det ærede Medlem var gaaet ud og havde set den Sal, inden han betegnede den saaledes. Den var i alt Fald, da den blev indviet, et særdeles smukt og hyggeligt Lokale, og det har da ogsaa vist sig, at man kunde samle Folk der.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa det ærede Medlems Udtalelser, da der fra anden Side er udtalt en meget skarp Misbilligelse af dem. Kun eet staar saa tilbage: det ærede Medlems anbefaling af, i Stedet for at give til Københavns Kirkefond, at give til Grundtvigskirken. Jeg hører til dem, der har indbudt til at bygge Grundtvigskirken og har givet mit Bidrag, og det kan kun glæde mig, at der kommer Bidrag til den. Men jeg gør opmærksom paa, at der er meget stor Forskel paa at give Bidrag til Løsning af en Kirkeopgave af den Art, som Kirkefonden søger at løse: at bygge Kirkehuse og skaffe Præster til Veje under beskedne Former, saaledes at der først og fremmest ses hen til Betjeningen af Menighedskredsen, og at give Bidrag til at bygge — hvad skal jeg kalde det — et Tempel af det Omfang, som man roligt kan sige ikke vil kunne faa nogen som helst praktisk Betydning, bortset fra dette Taarn og Kapel, som vil være fuldt tilstrækkeligt til den lokale Me-